

Пламен Тотев

Този, който се кае

Не знам защо съм се родил. Не знам кои са моите родители, не знам нищо за себе си. Единственото което някога съм притежавал и знам, че наистина е мое, е белегът с форма на разцепено копито на лявата ми ръка.

Отгледа ме един стар отшелник, прокуден от своето племе заради някаква жена. Той ме намерил на мястото където местните обикновено погребвали своите мъртви, увит в тънък черен шал. Ангус, така се казваше отшелника, не ми беше нито баща, нито майка, той беше просто една безмълвна сянка, която се грижеше за мен докато не навърших шест. Тогава той просто изчезна и аз останах да се грижа сам за себе си. Не казвам, че ми е било лесно, но все някак си се справях. Не помня как се научих да говоря, във всеки случай Ангус нямаше пръст в тази работа, а както виждате мога и да пиша. Винаги съм можел някои неща и никога не съм се замислял защо.

Имаше и още нещо. Мразех хората. Мразех ги защото ме бяха отхвърлили, защото имаха всичко, което аз няхах... Всъщност откакто се помня винаги съм мразил всичко около себе си – ей така за спорта или от скука. Хората също ме мразеха, защото никога не пропусках да им скроя по някой номер. А с времето моите номера ставаха все по-лоши. Накрая убих човек.

Никога преди това не бях посяга на някого. Повярвайте ми, не го исках, но то се случи. Бях се промъкнал в една къща за да открадна храна и нещо, което после да продам, когато ме хвана синът на собственика. Захили се гадно и започна да ме налага с тоягата си. Не можеха да се защитят, паднах на пода и започнах да пища от болка. Молах го да спре, да ме пощади, но той сякаш не чуваше, и се смееше... Тогава от устата ми се отрони странен писък. Не беше човешки, но идваше сякаш от дъното на душата ми. Мъчителя ми замръзна и изпусна тоягата. Усетих, че нещо става с мен. Бях пораснал неимоверно много, косата ми, която винаги държах късо подстригана, сега достигаше до кръста ми. А ръцете ми, до сега не бях виждал такива ръце – слаби, костеливи, а пръстите ми завършваха с най-ужасните нокти, които можех да си представя. Понечих да изпищя, но от устата ми излезе смях, като на онези лишени от разум човешки същества прехранващи се на бунцицата. Това вече не бях напълно аз. Още нещо живееше в мен и сега то поиска своята дан. Ние протегнахме нашата ръка и с едно движение изтръгнахме сърцето на

младежа. После нашият змийски език го погали и ние го погълнахме. И тогава се наведохме и залочихме кръвта, която продължаваше да блика от раната. Еликсир! Никога не бях опитвал нещо по-вкусно. Тогава дойдоха другите въоръжени с факли и аз, вече бях сам, избягах. Разбих стената и изчезнах в мрака. Никога повече не се върнах. Сега се скитам от град на град и се прехранвам като наемен войник, защото друг занаят така и не можах да изуча. Онзи другия не съм го виждал от тогава, но усещам, че все още е там и само чака да удари неговият час. Тогава той ще дойде и ще поиска кървавия си данък.

КРАЙ

© Пламен Тотев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/681>]